

ဝန်ခင်း

Read on the move

အဖြန်

နှင့် ရသဝတ္ထုတိုများ

ရှောင်ကြီး

(အပြန်)

‘မောင်လေး ဘယ်လောက်ကျလဲ’

‘ပေါက်တောကနေဆိုတော့ ၁၅၀၀ ပဲပေးပါအစ်မ’

သူ အမျိုးသမီး လှမ်းပေးသော တစ်ထောင်တန် အနွမ်းတစ်ရွက်နှင့် ငါးရာတန်ကို ယူကာ ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ။ ညနေခင်း လေပြည်က လေပူအချို့ ရောစွက် နေသဖြင့် ပူစပ်ပူလောင် အရသာ ဖြစ်စေ၏။ သူ့လက်မှ အပေါစား ကက်စီယိုနာရီက ညနေ ၆ နာရီ ၄၀ ကို ညွှန်ပြနေသည်။ ။ ကုန်းနီသည် မြို့နယ် မဟုတ်သော်လည်း မြို့သာသာရှိသည့် ရွာကြီးပင်။ ညနေစောင်း အချိန်တွင် ပိုပြီး စည်စည်ကားကား ရှိသည် ဟု သူထင်မိသည်။ ။ မြို့သို့သွားသော ကားလမ်းဆုံသည် ရွာလယ်ကောင်မှ ဖြတ်သဖြင့် ထိုနားတစ်ဝိုက်က လူ၊ ကား ကျပ်ပြီး ပိုစည်သယောင် ရှိ၏။ သူ လမ်းဆုံ မရောက်မီ တွေ့ရသည့် လမ်းဘေး ဆေးဆိုင် တစ်ခုရှေ့ ဆိုင်ကယ်ချရပ် လိုက်သည်။ ။

‘ညီလေး ဒီကိုဂျင် နှစ်လုံးလောက်’

သား ဖျားသည် မှာ သုံးရက်ရှိပြီ။ တစ်နေ့နှစ်လုံးနှုန်း တိုက်ထားသော ဒီကိုဂျင်က ခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်ကိုယ်မှ ဝေဒနာကို အပြီးတိုင် မဖယ်ရှားနိုင်။ မနက်ဖြန် မနက်မှ အခြေအနေ မထူးလျှင် ဆေးခန်း မဖြစ်မနေပြဖို့ သူတွေးမိသည်။ ။ သူ ရုပ်အင်္ကျီ ညာဘက် အိတ်

ထဲမှ ငါးရာတန် တစ်ရွက်ထုတ်ပြီး ကောင်တာမှ ချာတိတ်အား ပေးလိုက်၏။ တစ်နေ့ကုန် ကယ်ရီဆွဲ၍ ရသမျှ အသပြာက ဆီဖိုးနုတ်ပြီးချိန် ငါးထောင်ထက် မပို။ ဆေးဆိုင်ဘေးရှိ ဝက်သားတုတ်ထိုး ဆိုင်မှ အနံ့များက သူ့ကို လက်ယပ်ခေါ်နေသည့် အလားပင်။ သူ တုတ်ထိုးဆိုင်ဘက် ကူးသွားလိုက်၏။

‘ဝက်ပြုတ်ရည် အရည်ချည်းပဲ ရလားအစ်မ’

ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် အမျိုးသမီးကြီးက မျက်တောင်တစ်ချက် ကြုတ်ရင်း ပြန်ဖြေသည် ။

‘ငါးရာဖိုးရမယ်’

နေမကောင်းသော သားငယ်ကို ဝက်သား ကျွေးမရသော်လည်း ဝက်ပြုတ်ရည်တော့ တိုက်ရမည် ထင်သည် ။ သူ ဒေါ်ဝတုတ် လှမ်းပေးသော အထုပ်ကိုယူကာ ထွက်လာတော့ မှောင်စပျိုးပြီ။ ခုချိန်ဆို သားအဖျားတက် လောက်ပြီ ထင်သည် ။ မနေ့ညတွင် လည်း သည် အချိန်လောက်ပင် အဖျားတက်သည် ။ စနာရီလောက်ဆိုလျှင်တော့ ပြန်ကျတတ်၏။ သူ ပြန်ချင်စိတ် အားကြီးစွာဖြင့် ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းလာခဲ့သည် ။ လမ်းဆုံတွင် လူ၊ ကားတွေ ကျပ်နေဆဲရှိ၏။ အောက်တောဘက် သွားမည့် လမ်းချိုးဘက် ပြန်ချင်စိတ် အားကြီးစွာဖြင့် လှမ်းအကွေ့ တစ်ဖက်မှ ရှေ့ကားကို ကျော်တက်လာသည့် ဟိုင်းလတ်တစ်စီး ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည် ။ တစ်ဆက်တည်း ကားသမားဆီမှ ဆဲဆိုသံ ပေါင်းစုံလည်း ကြားလိုက်ရသည် ။ သူ့ဆိုင်ကယ်နှင့်ကား ပွတ်ဆွဲကာ ဆိုင်ကယ်လမ်းဘေး အနည်းငယ် ဆွဲဆင်းသွားသည် မဟုတ်ပါလား။ သူဝိုင်းလာသော သူ့အချို့ကို အရေးမစိုက်အားပဲ ဆိုင်ကယ်ကောက်မကာ ဆက်ထွက်လာခဲ့သည် ။

‘ရတယ်၊ ရတယ်၊ ဘာမဖြစ်ဘူး’

သူပြောသည် ကို လူအုပ်က ဂရုမစိုက်သည့် အသွင်ဖြင့် ကားဆီကို ဝိုင်းအုံသွားနေသည် ။ သူနောက်လှည့် မကြည့်တော့ဘဲ ဆက်မောင်းလာခဲ့၏။ သားအတွက် ဝက်ပြုတ်ရည်ကတော့ မြေပေါ် မှောက်ကျန်ခဲ့ပြီ။ အောက်တော အဝင်ရောက်မှ ကုန်စုံဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ခေါက်ဆွဲခြောက်လေး ဝင်ဝယ်သွားမည် တွေးလိုက်သည် ။ ကုန်းနီကို ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် လမ်းဘေး ဝဲယာတွင် လယ်ကွင်းများ သာ တွေ့နေရ၏။ အမှောင်ထုကို တစ်လုံးသာ ကောင်းသော ဆိုင်ကယ်ရှေ့မီးဖြင့် အန်တုမောင်းလာရင်း လယ်တောစပ်ဘေး သစ်ပင်ကြီး တစ်ခုအောက် အရောက်တွင် အဘိုးကြီး တစ်ဦး တားသဖြင့် သူဆိုင်ကယ် ရပ်ပေးလိုက်သည် ။

‘အောက်တောကို ကယ်ရီသွားလို့ ရမလား တူကြီး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ လမ်းကြိုတာပဲ။ လိုက်ခဲ့လေ။ ကုန်းနီဘက်ပြန်မယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း လိုက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ။ မအားလို့ လေ’

သူအဘိုးကြီးကို ရှည်ရှည်လျားလျား တုံ့ပြန်လိုက်ပြီး နောက်ထိုင်ပေါ်တက်စေလိုက်သည် ။ တစ်လမ်းလုံး နှစ်ဦးသား စကားမဟမိကြ။

‘ကယ်ရီဆွဲတာ အဆင်ရော ပြေရဲ့ လား ငါ့တူ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်နေ့ လေးငါးထောင် ပတ်ဝန်းကျင်တော့ ရပါတယ်’

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ ဆက်မောင်း လာခဲ့ရာ အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ကုက္ကိုလ်ပင်တန်း တစ်ခုနား ရောက်လာတော့မှ အဘိုးကြီး စကားစလာ၏။

‘ရှေ့နားပဲ ချပေးပါကွယ်’

အနီးအနား လူနေအိမ်ခြေ မတွေ့ရသဖြင့် သူပြန်စူးစမ်းမည် အလုပ်

အဘိုးကြီး စကားဖြတ် ပြောသည်။ ။

‘ဘယ်လောက်လဲ ငါ့တူ’

‘မပေးပါနဲ့ တော့ ဦးလေး။ လမ်းကြိုလိုက်တာပဲ။ ဒါနဲ့ ဦးလေးက ဒီ နားမှာ နေတာလား’

‘ဆိုပါတော့’

အဘိုးကြီး စကားပြောဟန်က သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားနေ သလို ခံစားမိသည်။ ။

‘ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် သွားတော့မယ် ဦးလေး’

‘အေး အေး။ ဒါနဲ့ ငါ့တူ အဆင်မပြေရင် ဦးလေးနဲ့ လာနေပါ။ ဦး လေး ဒီနားမှာ နေတယ်’

အဘိုးကြီး စကားက သူ့စိတ်ထဲ မတင်မကျ ဖြစ်စေသော်လည်း သူ ဆက် မမေးတော့ဘဲ ဆိုင်ကယ်စက်နှိုး ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

အောက်တောရောက်တော့ ခုနစ်နာရီခွဲ ကျော်ပြီ။ ဤရွာက ခွေးလေ ခွေးလွင့် ပေါလှ၏။ ခုပင် ညဦးပိုင်းသာ ရှိသေးသည်။ ။ တစ်စီဟောင်နေ သည် မဟုတ်ပါလား။ မတုတ် ကုန်စုံဆိုင်ရှေ့ ရောက်တော့ သူဝင်ဖို့ ပြင် လိုက်သည်။ ။ မတုတ်တို့ ခြံနှင့် သူ့အိမ်က သိပ်မဝေးလှ။ မတုတ်ဆိုင်ထဲမှ အမျိုးသမီးအချို့ ဆူညံဆူညံနှင့် ထွက် လာပြီး သူ့ဘေးမှ ဖြတ်သွားပေမ င့် သူ့ကိုမြင်ပုံမပေါ်။ ထိုအမျိုးသမီးများ ဦးတည်ရာကား သူ့ခြံဆီသို့ ဖြစ် ၏။ မတုတ်လည်း ဆိုင်သိမ်းပြီး တစ်နေရာ သွားရန် ပြင်နေပုံပင်။ သူစူး စမ်းစိတ်ဖြင့် ဆိုင်ထဲ မဝင်တော့ဘဲ သူ့ခြံဘက် အသာမောင်း လာခဲ့သည် ။ သူအံ့ဩသွားပြီး သိလိုစိတ် ပိုကြီးသွားသည်။ ။ သူ့အိမ်ထဲတွင် လူများ စု ရုံးစုရုံး ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့နေရ၏။ သူခေါင်းနပန်း ကြီးသွားမိသည်။ ။

‘ဘုရား ဘုရား၊ သား ဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့်’

သူဆိုင်ကယ် အမြန်ရပ်ကာ လူအုပ်ဆီ အမြန်လျှောက်သွား မိသည်။
ဘေးအိမ်မှ ဒေါ်လှက လူအုပ်ကို ပြောပြနေသံကြားရသည်။

‘ခုနက ကုန်းနီဆေးရုံက ဖုန်းရတာလို့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး လာပြော
တာပဲ။ ပွဲချင်းပြီးပဲတဲ့။ ကိုတိုးတော့ သနားပါတယ်အေ’

သား၊ သား။

သူ လူအုပ်နောက်မှ ပတ်ကာ ဝါးကြမ်းခင်းပေါ် အမြန်တက်လိုက်ပြီး
သားကို သိပ်ထားသည့် အိမ်တွင်းခန်းထဲ အပြေးတစ်ပိုင်း ဝင်လိုက်တော့
သည်။ ဒေါ်လှ စကားကြောတွင် မျောနေသည့် လူအုပ်က သူ့ကို အလွန်
အကျူးပင် သတိမထားမိပေ။ အိမ်ခန်းထဲတွင် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူရင်း
အိပ်ပျော်နေသည့် သားငယ်ကို တွေ့ရ၏။ ဒီည သားအဖျားတက်ပုံ မပေါ်
။ သူဝင်လာသံ ကြားသည် ထင်သည်။ သား ယောင်သံပေးရင်း ကိုယ်တ
စ်ခြမ်း လှည့်သွား၏။ သူအခုမှ အပူလုံး ကျသွားသည်။ သို့သော် ချက်ချ
င်း စဉ်းစားရ ကျပ်သွားပြန်သည်။ သားနေကောင်းလျှင် ဆေးရုံတွင် ဘ
ယ်သူနည်း။ အဖေတစ်ခု သားတစ်ခု ဤအိမ်တွင် သူတို့ သားအဖ နှစ်
ယောက်ထဲသာ နေသည် မဟုတ်ပါလား။ သူ သေချာစေရန် သားငယ်
ဘေး ထိုင်ချလိုက်ပြီး နဖူးကို စမ်းလိုက်သည်။ သူ့လက်က ထူးဆန်းစွာ
ပင် အကောင်အထည်ခြပ်ကို စမ်းမိသလို မခံစားရ။ သူသေချာအောင်
ထပ်စမ်းကြည့်သည်။ သူ့လက်က အလင်းတန်း တစ်ခုလို ဒိုးယိုပေါက်ဖြ
စ်ကာ သားငယ်နဖူးကို ဖြတ်ကျော်သွား၏။ အံ့ဖွယ်ပါတကား။ သူ ထပ်မံ
စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ အချည်းနှီးပင်။ သို့ဆိုလျှင်။ သူ ခေါင်းထဲတွင် အ
တွေးတွေ ပလုံစီသွားပြီမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း နားလည်လိုက်တော့၏။

သူ ယူကျုံးမရ ငိုကြွေးမိ၏။ ထပ်ကာထပ်ကာ ငိုကြွေးမိ၏။ အိမ်ရှေ့

ခန်းမှ အသံများက ပိုကျယ်လာသည် လား။ အကယ်၍ မကျယ်လျှင်လည်း သူ့ငိုသံကို ကြားကြမည် မထင်။ သူ့အားရပါးရ ငိုကြွေးရင်း လမ်းကြိုလိုက်ခဲ့သော အဘိုးကြီး၏ နောက်ဆုံး ပြောစကားကို ပြန်ကြားမိလာသည် ။

သူ သားငယ်ကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကြည့်ရင်း အားရပါးရ ထပ်ငိုမိပါ၏။ ပြီးမှ အိမ်ခန်းထဲမှ ဖြည်းလေးစွာ ထွက်ခဲ့တော့သည် ။ အိမ်ရှေ့ခန်းမှ လူများ စကားကောင်း နေကြဆဲ။ ရွာထဲမှ ခွေးများ လည်း သူလာရာ တစ်လျှောက်တွင် အူကြဆဲပင်။

ယခုတော့ ဆိုင်ကယ် မပါတော့သော သူ့ခြေလှမ်းတွေက အဘိုးကြီးကို ချပေးခဲ့ရာ ကုက္ကိုလ်ပင်တန်းဆီသို့ ဦးတည်နေလေတော့၏။
